

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 8C/53/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613202634
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Balážová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2016:6613202634.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec samosudkyňou JUDr. Magdalénou Balážovou v právnej žalobcu W. I. N., L. XX.XX.XXXX, P. J. B. - M., A. P. XXX/X, štátneho občana SR, zastúpeného JUDr. Erikou Golskou, advokátkou so sídlom Lučenec, T. G. Masaryka 29 proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody vo výške 684,24 Eur s prísl. a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 1000 Eur takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi majetkovú ujmu v sume 684,24 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy odo dňa 09.02.2013 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu žalobcu sčasti priznania úroku z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy 684,24 Eur odo dňa 12.12.2012 do 08.02.2013 z a m i e t a .

III. Súd žalobu žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v sume 1000 Eur z a m i e t a .

IV. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania - súdny poplatok v sume 7,50 Eur, náhradu trov právneho zastúpenia v sume 109,64 Eur JUDr. Erike Golskej na účet vedený v Tatra banke a.s. číslo D. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX variabilný symbol 072010 do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

odôvodnenie:

Žalobou doručenou súdu dňa 22.02.2013 sa žalobca domáhal voči žalovanému (v žalobe pôvodne uviedol, že v jeho mene koná Ministerstvo vnútra SR) zaplatenia škody v sume 684,24 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy od 12.12.2012 do zaplatenia, náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1000 Eur a náhrady trov konania. V žalobe tvrdil, že uvedená suma predstavuje náhradu škody spôsobenej mu uznesením povereného príslušníka OSV PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, oddelenia skráteného vyšetrovania v Lučenci sp.zn. ČVS: ORP-1081/1-OSV-LC-2010 zo dňa 21.07.2010, ktorým mu bolo vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. Následne uznesením Okresného súdu Lučenec č.k. 2T/131/2011-200 zo dňa 20.10.2011 na hlavnom pojednávaní bola jeho trestná vec postúpená na prejednanie Obvodnému úradu v Lučenci pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. č. 372/1990 Zb. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.12.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Tos/36/11 zo dňa 15.12.2011, ktorým bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. zamietnutá sťažnosť okresného prokurátora.

Na základe žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škodu spočívajúcej vo vynaložení trov obhajoby v trestnom konaní ako aj na nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch mu žalovaný oznámil v mene Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, že jeho nárok neuspokojí, pretože nie sú

splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „Zák. č. 514/2003 Z.z.“).

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 19.08.2013 namietol nedostatok procesnej spôsobilosti - Ministerstva vnútra Slovenskej republiky a navrhol, aby súd ustálil, že ústredným orgánom príslušným konať vo veci na strane žalovaného je v zmysle § 4 Zák. č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Tvrdil, že predpokladom zodpovednosti podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona je právoplatné rozhodnutie, ktorým je to, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Uznesenie o vznesení obvinenia z 21.07.2010 nebolo príslušným orgánom zrušené a preto nie sú splnené podmienky na náhradu škody podľa § 18 Zák. č. 514/2003 Z.z.

Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť tvrdiac, že popri nezákonnom rozhodnutí žalobca uplatňuje nárok aj z nesprávneho úradného postupu, ktorý zadefinoval ako celé prebiehajúce trestné konanie. Tvrdil, že z dôkazov ktoré má súd k dispozícii je preukázané, že predmetom predbežného prerokovania nároku bol len dôvod spočívajúci v nezákonnom rozhodnutí. Spochybnil výšku škody preto, že jej vznik nebol riadne preukázaný, kópie dokladov ktorými žalobca nárok preukazoval nemali zákonné náležitosti. Zdôraznil, že dôkazným bremenom je zaťažený žalobca a poukázal na to, že hoci v počiatku trestného konania došlo k pochybnostiam, ktoré akceptuje, tie boli v neskoršom priebehu konania odstránené po podaní obžaloby, ktorú súd prijal, vydal trestný rozkaz. Skutočnosť, že súd obžalobu prijal znamená, že mlčky konštatoval, že prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby bolo lege artis. Zdôraznil, že nie v každom prípade neuznanie viny, v konkrétnom prípade došlo k postúpeniu veci na priestupkové konanie, automaticky nezakladá právnu fikciu nezákonnosti rozhodnutia, i keď súdu neprislúcha hodnotiť, kedy a podľa akých úvah mali orgány činné v trestnom konaní určitým spôsobom postupovať. Za významnú považoval skutočnosť, že k rozdielnemu právnemu názoru medzi názorom terajšej obžaloby a názorom tunajšieho trestného súdu došlo iba na základe odlišného hodnotenia dôkazov. Za notoricky známu skutočnosť považoval to, že súd má širšie právo pri hodnotení dôkazov, než má prokuratúra. Toto uvádzal aj v súvislosti so správaním žalobcu v priestupkovom konaní, kde nedbal na preukázanie svojej nevinu, ale skôr obštrukciami dosiahol znemožnenie priestupkového konania pre uplynutie času. Skutok za ktorý mu bola obžaloba vznesená sa stal a mal len možno menšiu právnu nebezpečnosť, preto nebolo potrebné uznať vinu v trestnom konaní, preto sa domnieval, že nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutia o vznesení obvinenia.

K vykonaným dôkazom v konaní tvrdil, že žalujúca strana nepreukázala vznik škody ani existenciu nesprávneho úradného postupu. Za nesprávny úradný postup nemožno považovať rozhodnutie, tento je potrebné definovať z hľadiska vecného ako aj časového, ako to uznáva konštantná judikatúra. Nie je možné tvrdiť, že nesprávnym úradným postupom by malo byť celé trestné konanie, pretože toto pozostáva z viacerých úkonov a rozhodnutí. Navyše, pri nesprávnom úradnom postupe nie je potrebné čakať na meritórne ukončenie trestného konania a preto aj premlčacie lehoty plynú inak než v prípade škody z nezákonného rozhodnutia. Keďže nesprávny úradný postup žalobca nedefinoval, nepovažoval za potrebné sa ním zaoberať.

Žalobcom uplatnenú nemajetkovú ujmu považoval za nepreukázanú, čo do základu ani výšky, vypočítaní svedkovia predniesli jednak svoje subjektívne názory a pokiaľ popisovali stav žalobcu v čase, keď sa podroboval trestnému stíhaniu zhodne uviedli, že o tomto stave sa dozvedeli priamo od neho. Nie je možné tvrdiť, že by dobré meno žalobcu bolo poškodené vedením trestného stíhania. Žalobca v konaní nepreukázal, že mu prebiehajúce trestné stíhanie zapríčinilo depresie. Toto tvrdenie ničím nepreukázal a nenavrhol ani relevantný dôkaz. Depresia je zhoršením zdravotného stavu a preto by sa dalo očakávať, že bola konštatovaná lekárom. Pokiaľ sa svedkovia vyjadrovali o označení žalobcu slovom „násilník“, toto tvrdenie nemá žiadnu výpovednú hodnotu vo vzťahu ku v minulosti prebiehajúcom trestnému stíhaniu a vôbec nemôže dokazovať to, že by osoby, ktoré tento termín používali vedeli o prebiehajúcom trestnom stíhaní žalobcu a boli pri hodnotení osoby žalobcu týmto trestným stíhaním ovplyvnené. Samotné označenie pojmom „násilník“ sa môže ujsť komukolvek bez ohľadu na to, či sa voči niekomu niekedy dopustil násilia alebo či kvôli takémuto konaniu bol braný na zodpovednosť orgánmi štátnej moci. Žalovaný zdôraznil, že svedkovia ktorých žalobca navrhol svojimi výpoveďami nepreukázali existenciu pocitov alebo skutočností žalobcu a preto ich výpovede neodôvodňujú priznanie nemajetkovej ujmy. K tvrdeniu žalobcu, že u svojho zamestnávateľa nebol povýšený, napriek tomu, že si zvýšil kvalifikáciu na vysokoškolskú zdôraznil, že zvýšenie vzdelania nemusí vždy znamenať kariérny rast ani zlepšenie finančného ohodnotenia. Je výlučne vecou úvahy zamestnávateľa, akým spôsobom ohodnotí prácu podriadeného.

V priebehu konania namietol úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 684,24 Eur od 12.12.2012 do zaplatenia z dôvodu, že nebolo právoplatným a vykonateľným rozhodnutím určené, že žalovaný je povinný k úhrade určitej sumy, nedostal sa teda do žiadneho omeškania s peňažným plnením a preto nemohla ani žalobcovi vzniknúť v minulosti pohľadávka voči žalovanému.

Taktiež namietal úrok z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 1000 Eur od 12.12.2012 do zaplatenia z dôvodu, že z nemajetkovej ujmy nie je možné s poukazom na príslušnú ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR uplatňovať úrok z omeškania. Poukázal na rozhodnutia sp.zn. 1Co/15/97, 6Cdo/185/2011. Tvrdenia žalobcu ohľadom nemajetkovej ujmy ostávajú len na úrovni všeobecných tvrdení, ktoré nie sú ničím konkretizované, ani preukázané, nebola daná ani príčinná súvislosť medzi žalobcom tvrdenou škodou spočívajúcou v nemajetkovej ujme v dôsledku zníženia jeho vážnosti v spoločnosti, straty zamestnania, straty priateľov, zhoršenia zdravotného stavu a pod., ani zákonným rozhodnutím. Poukázal na posun v ustálenej judikatúre týkajúcej sa titulu pre nárok na náhradu škody, ak by ním malo byť nezákonné rozhodnutie v rozsahu uznesenia o vznesení obvinenia a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. II.ÚS 163/2013 zo dňa 13.11.2013 v ktorom Ústavný súd SR dospel k nasledovnému právnomu záveru: „skutočnosť, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia dochádza k posunu v rámci procesných štádií trestného konania, do štádia, v ktorom sa trestné konanie vedie už pre vyšší stupeň pravdepodobnosti, že prešetrovaný skutok spáchala konkrétna osoba v tomto uznesení označená, t.j. trestné konanie sa presúva do štádia zisťovania skutočností rozhodujúcich pre potvrdenie alebo pre vyvrátenie tohto trestného obvinenia, ktoré je tak vlastne predpokladom tohto šetrenia, tak vzhľadom na uvedené uznesenie o vznesení obvinenia, na vydanie ktorého boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné predpoklady a z tohto dôvodu nebolo zrušené ani v konaní o sťažnosti proti tomuto uzneseniu, nemožno bez ďalšieho považovať za nezákonné, resp. za odporujúce zákonu iba z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní určitého skutku konkrétnou osobou sa neskôr z rôznych dôvodov nepotvrdila.“ Žalobu žalobcu žiadal ako neopodstatnenú zamietnuť, hoci žalobca nebol v zmysle obžaloby odsúdený, ale súd posúdil tento skutok ako priestupok a postúpil ho na prejednanie príslušnému orgánu. Možno preto urobiť záver, že žalobca si trestné stíhanie privodil sám svojim protiprávnym konaním. Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Žiadal priznať náhradu trov konania.

Súd už raz rozhodol rozsudkom č.k. 8C/53/2013-95 dňa 12.03.2014 tak, že žalobu žalobcu zamietol. Po podanom odvolaní žalobcom Krajský súd Banská Bystrica uznesením č.k. 15Co/613/2014-124 dňa 29.10.2015 rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Súd vykonal dokazovanie: prečítaním žaloby, celého pripojeného spisu Okresného súdu Lučenec sp.zn. 2T/131/2011 a spisu Obvodného úradu Lučenec Č.j.: ObÚ-LC-OVVS-2012/00935, žiadosti o predbežné prerokovanie nároku adresovanej SR - Ministerstvu vnútra SR z 09.08.2012, SR - Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 11.03.2013, odpovedí Ministerstva vnútra SR z 12.12.2012, Generálnej prokuratúry SR z 22.04.2013, písomného vyjadrenia žalovanej v mene Ministerstva vnútra SR z 19.08.2013, vylúčením účastníkov konania, svedkov L. G., O. P., B. B., T. P., C.. T. Š.B., oboznámením sa s príjmovým pokladničným dokladom č. P10/005 zo dňa 06.10.2010, príjmovým pokladničným dokladom bez čísla zo dňa 09.02.2012, po vyhodnotení všetkých dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti tak, ako to predpokladá zákonné ustanovenie § 132 O.s.p. mal súd preukázané:

Uznesením povereného príslušníka OSV PZ Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, oddelenia skráteného vyšetrovania v Lučenci sp.zn. ČVS: ORP-1081/1-OSV-LC-2010 zo dňa 21.07.2010 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví a § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Proti uzneseniu podal žalobca dňa 26.07.2010 sťažnosť, o nej rozhodoval prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec uznesením č.k. 3Pv/451/10-6 dňa 04.08.2010 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Následne bolo vo veci realizované prípravné konanie, výsledkom ktorého bolo uznesenie prokurátora č.k. 3 Pv 451/10-15 zo dňa 01.12.2010 o postúpení veci Obvodnému úradu, Odboru všeobecnej vnútornej správy v Lučenci na prejednanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu. Podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. č. 372/1990 Zb o priestupkoch v znení neskorších predpisov, nakoľko výsledky skráteného vyšetrovania preukázali, že nejde o trestný čin, ale ide o skutok, ktorý by mohol byť priestupkom.

Proti uzneseniu podala poškodená Mgr. Katarína Šüliová sťažnosť o ktorej rozhodoval prokurátor Krajskej prokuratúry Banská Bystrica uznesením č.k. 3 KPt 886/10-3 dňa 22.12.2010 tak, že uznesenie prokurátora okresnej prokuratúry zrušil a uložil mu, aby vo veci znova konal a rozhodol. Prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec podal dňa 09.06.2011 na Okresnom súde Lučenec podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku obžalobu na žalobcu za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Okresný súd Lučenec vydal dňa 26.06.2011 Trestný rozkaz č.k. 2T/131/2011-173 ktorým uznal žalobcu za vinného, uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu a určením skúšobnej doby v trvaní 1 rok. Súčasne uložil žalobcovi povinnosť nahradiť Sociálnej poisťovni v Lučenci škodu vo výške 69,20 Eur a Všeobecnej zdravotnej poisťovni, a.s. v Banskej Bystrici škodu vo výške 63,05 Eur. Proti trestnému rozkazu podal žalobca dňa 29.06.2011 odpor, súd vykonal dokazovanie na hlavnom pojednávaní a uznesením zo dňa 20.01.2011 č.k. 2T/131/2011-200 postúpil vec na prejednanie Obvodnému úradu v Lučenci pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Proti tomu uzneseniu podal prokurátor Okresnej prokuratúry Lučenec dňa 14.11.2011 sťažnosť o ktorej rozhodoval Krajský súd Banská Bystrica uznesením sp.zn. 2Tos/36/11 dňa 15.12.2011 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol.

Vo veci bolo Obvodným úradom v Lučenci, Odborom všeobecnej vnútornej správy realizované priestupkové konanie pod Č.j. ObÚ-LC-OVVS-2012-00935 ktoré bolo podľa § 76 ods. 1 písm. f) s poukazom na § 20 Zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov zastavené, nakoľko zodpovednosť za priestupok zanikla, z dôvodu, že od jeho spáchania uplynuli dva roky.

Žalobca v konaní uplatňoval náhradu škody - majetkovej ujmy v sume 684,24 Eur, keďže si v trestnom konaní zvolil obhajkyňu dňa 04.10.2010.

Náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu (§ 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z.) - rozsudok NS SR z 30.03.2011 sp.zn. 3Cdo/194/2010.

JUDr. Erika Golská vyúčtovala odmenu za vykonané úkony právnej služby dňa 09.02.2012 vo veci trov obhajoby žalobcu trestne stíhaného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, ktoré konanie bolo vedené na Okresnom súde Lučenec pod sp.zn. 2T/131/2011 a bolo skončené uznesením Okresného súdu Lučenec sp.zn. 2T/131/2011 dňa 20.10.2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 15.12.2011 v spojení s uznesením Krajského súdu Banská Bystrica sp.zn. 2Tos/36/2011 dňa 15.12.2011.

V trestnej veci základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v zmysle § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov do 31.12.2010 predstavovala sumu 60,11 Eur a režijný paušál sumu 7,21 Eur, od 01.01.2011 základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby predstavovala službu 61,75 Eur a režijný paušál sumu 7,41 Eur. Vo veci boli vykonané úkony právnej služby:

- 04.10.2010 prevzatie a príprava obhajoby 60,11 Eur,
- režijný paušál 7,21 Eur,
- 07.10.2010 účasť na výsluchu svedka - poškodenej Mgr. Kataríny Šüliovej a OO PZ v Lučenci (09,00 hod - 9,30 hod) 60,11 Eur,
- režijný paušál 7,21 Eur,
- 12.10.2010 účasť na výsluchu obvineného Bc. Jána Gondeka na OO PZ v Lučenci (10,00 hod -10,30 hod) 60,11 Eur,
- režijný paušál 7,21 Eur,
- 19.11.2010 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania na OO PZ v Lučenci (13,30 hod - 14,00 hod) 60,11 Eur,
- režijný paušál 7,21 Eur,

- 14.01.2011 písomné podanie na OO PZ v Lučenci týkajúce sa veci samej (sťažnosť proti uzneseniu povereného policajta OO PZ v Lučenci ČVS: ORP-1081/1-OSV-LC-2010, ČVS: ORP-138/LC-2011 zo dňa 07.01.2011) 61,75 Eur,
- režijný paušál 7,41 Eur,
- 03.06.2011 oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania na OO PZ v Lučenci (13,00 hod - 14,00 hod) 61,75 Eur,
- režijný paušál 7,41 Eur,
- 29.06.2011 písomné podanie na Okresný súd Lučenec týkajúce sa veci samej (odpor proti trestnému rozkazu č.k. 2T/131/2011-173 dňa 20.06.2011) 61,75 Eur
- režijný paušál 7,41 Eur,
- 20.09.2011 účasť na pojednávaní Okresný súd Lučenec (09,00 hod - 10,30 hod) 61,75 Eur,
- režijný paušál 7,41 Eur,
- 20.10.2011 účasť na pojednávaní Okresný súd Lučenec (08,30 hod - 09,12 hod) 61,75 Eur,
- režijný paušál 7,41 Eur,
- 24.11.2011 písomné podanie na Okresný súd Lučenec týkajúce sa veci samej (vyjadrenie k sťažnosti prokurátora) 61,75 Eur,
- režijný paušál 7,41 Eur,
spolu 684,24 Eur.
Žalobcom boli uhradené zálohy takto:
- 06.10.2010 (príjmový pokladničný doklad č. P10/005) 336,60 Eur,
- 09.02.2012 347,64 Eur
spolu 684,64 Eur.

Svedok L.A. G. - kamarát žalobcu vypovedal tak, že v tom čase, keď prebiehal predchádzajúci súd, tak to dosť bralo žalobcu psychicky, nebol zhovorčivý, bol zadumaný, smutný a bolo vidieť na ňom, že sa určite trápi. Nejako bližšie situáciu týkajúcu sa prebiehajúceho trestného konania so žalobcom nerozoberali, sú to súkromné veci, vo všeobecnosti žalobca rozprával čo sa mu stalo a čo bol problém pri rozchode. Žalobcu pozná viac rokov, preto si nemyslel, že to bola pravda, čo sa rozprávalo.

Svedok O. P. - známy žalobcu a jeho kamarát tvrdil, že so žalobcom sa zvykli stretávať okolo obeda, išli na kávu. V tej dobe bol žalobca podráždený, zvykol sa vyjadriť tak, keď sa rozprávali, že má nejaké problémy, konkrétnosti neuvádzal. Hovoril len to, že s priateľkou má nejaké nedorozumenia. Spomínal nejaký súd, vyšetrovanie, ale bližšie nič. Zmenu v správaní žalobcu svedok popísal tak, že predtým aj zažartoval, potom bol podráždený, povedal hoci-kedy „Nechaj ma!“ a tak... Aj ostatní kamaráti s ktorými sa stretávali pri káve sa zvykli spýtať, že čo sa žalobcovi stalo, počuli, že má nejaké problémy.

Svedok B. B.G.S. má záhradku vedľa záhradky matky žalobcu vypovedal, že raz keď stál na autobusovej zastávke, tak sa rozprávali dve ženy, spozornel, lebo jedna povedala priezvisko N. a keďže suseda sa tak volala, preto spozornel. Spomínala nejaký násilník, niečo podobné. Nevenoval tomu pozornosť, až potom keď bol v záhradke, spýtoval sa, či náhodou niečo nevedia a povedali mu, že je to syn matky žalobcu.

Svedok T. P. - je kolegom žalobcu, do zamestnania nastúpil od 01.10.2010 a vtedy počul, že kolegovia šuškali niečo o žalobcovi, že je násilník. Nevedel ešte čo, pretože tam bol krátko, bolo to jediné, čo počul. So žalobcom sedeli oproti seba, tak videl na ňom, že je ustarostený.

Pokiaľ sa týka postoja zamestnávateľa k žalobcovi v priebehu trestného stíhania uviedol, že profesijne počas toho, čo všetko prebiehalo, ale aj teraz, žalobca nepostúpil napriek tomu, že si zvýšil kvalifikáciu, má titul inžinier, pokiaľ vedel, tak si neprilepšil ani finančne. Nič sa na postavení žalobcu v zamestnaní nezmenilo od roku 2010.

Svedkyňa C.. T. Š. len potvrdila, že so žalobcom žili 5 rokov v jeho byte, nerozišli sa veľmi pekne, viac vypovedať nechcela.

Zák. č. 514/2003 Z.z. v ustanovení § 3 určuje rozsah zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci tak, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú:

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 5 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vznikutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 17 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. 8a)

Podľa § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 18 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. 9) Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 442 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb. (Občiansky zákonník, ďalej „OZ“) uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušlý zisk).

Súd vyššie citované zákonné ustanovenia aplikoval na dokazovaním zistený skutkový stav.

Súd skúmal vecnú legitimitáciu účastníkov konania, ktorou sa rozumie hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci, pričom aktívnu legitimitáciu má žalobca a pasívnu legitimitáciu má žalovaný - štát - Slovenská republika. Správne označenie štátneho orgánu v žalobe, ktorý koná za štát v rozsahu svojej pôsobnosti nie je otázkou pasívnej legitimitácie štátu v konaní, resp. s pasívnou legitimitáciou štátu nesúvisí. Pasívna legitimitácia je stav, ktorý znamená, že subjekt práva je nositeľom subjektívnej povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva. K pasívnej legitimitácii sa súd vyjadruje v rozhodnutí vo veci samej vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním. Existencia či neexistencia pasívnej legitimitácie štátu ako hmotnoprávneho stavu nemá nijakú spojitosť so správnym procesným označením štátu ako účastníka konania na žalovanej strane. Riadne označenie štátu ako žalovaného účastníka konania je náležitosťou riadneho návrhu na začatie konania. Štát je ako účastník konania označený riadne, ak je súčasne s ním označený príslušný štátny orgán, ktorý bude za štát konať (§ 79 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku - ďalej „O.s.p.“). Neoznačenie toho, kto má za štát konať, má za následok neúplnosť návrhu so súčasným vznikom povinnosti súdu pokúsiť sa o odstránenie tejto vady postupom podľa § 43 O.s.p. V prípade, že žalovaná strana, síce štátny orgán, ktorý má za štát konať, označí, ale uplatnený nárok do pôsobnosti tohto štátneho orgánu nepatrí, alebo označí subjekt, ktorý štátnym orgánom nie je, resp. nie je ani právnym subjektom, nejde o vadu návrhu ani o nedostatok podmienky konania. Z ustanovenia § 21 ods. 4 prvá veta O.s.p. vyplýva, že súd je povinný - bez zreteľa na označenie obsiahnuté v návrhu - zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu, a konať len s takýmto oprávneným subjektom (rozsudok NS SR sp.zn. 6Cdo/149/2011).

V prípade, ak súd je toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený účastníkom konania v žalobe, je povinný postarať sa o odstránenie procesnej vady žaloby. Pri odstraňovaní tejto procesnej vady žaloby je súd povinný žalobcu poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka. Dokonca aj v prípade, ak žalobca neoznačí správny štátny orgán, ktorý konal v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchlo vedeného konania konať s orgánom, ktorý je oprávnený v týchto vzťahoch v mene štátu vystupovať.

Podľa § 79 ods. 1 piata veta O.s.p. ak je účastníkom štát, návrh musí obsahovať označenie štátu a označenie príslušného štátneho orgánu, ktorý bude za štát konať.

Podľa § 103 O.s.p. kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 104 ods. 2 O.s.p. ak ide o nedostatok podmienky konania, ktorý možno odstrániť, súd urobí pre to vhodné opatrenia. Prítom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok podmienky konania odstrániť, konanie zastaví.

Žalobca v žalobe označil štátny orgán Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, u ktorého zároveň podal žiadosť o prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Ministerstvo vnútra SR listom zo dňa 12.12.2012 žiadosti žalobcu nevyhovelo z dôvodu, že pri posudzovaní žiadosti nezistilo žiadne porušenie základných zásad trestného konania orgánmi Policajného zboru Slovenskej republiky.

Podľa § 1 písm. a) zák. č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Ustanovenie § 4 zák. č. 514/2003 Z.z. upravuje, ktorý orgán koná v mene štátu, čo vyplýva aj z nadpisu tohto ustanovenia "Orgán konajúci v mene štátu".

Podľa § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom do 31.12.2012 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru,

f) Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, trestnom konaní alebo správnom konaní.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a), b) zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013 vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky,

1. ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

Zákonom č. 412/2012 Z.z. bol zmenený zák. č. 514/2003 Z.z. a nadobudol účinnosť dňom 01.01.2013. Touto novelou došlo k špecifikácii podmienok zodpovednosti orgánu konajúceho v mene štátu, kde podľa § 4 ods. 1 písm. b) Zák. č. 514/2003 Z.z. cit.: "Vo veciach náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora."

Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z.z. v znení novely cit.: "Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní." Z citovaného zákonného ustanovenia, keď neprichádza do úvahy použitie ust. § 4 ods.1 písm. b) zák. č. 514/2003 Z.z. orgánom procesne spôsobilým konať v mene Slovenskej republiky v tejto veci je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Novela - zák. č. 412/2012 Z.z. neobsahuje prechodné a záverečné ustanovenia vo vzťahu k Zák. č. 514/2003 Z.z. V tomto prípade nedochádza k spätnej retroaktivite zákona, nakoľko pasívne legitimovanou bol a je štát - Slovenská republika, novelou zákona došlo len k špecifikácii podmienok na určenie procesne spôsobilého orgánu konajúceho v mene Slovenskej republiky a tým je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Žalobca v konaní preukázal (č.l. 53 spisu), že aj Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky doručil dňa 11.03.2013 žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ktorá ju považovala v plnom rozsahu za nedôvodnú a odmietla ju.

Súd dňa 04.11.2013 oznámil účastníkom konania aj po písomnom súhlase žalobcu (č.l. 51 spisu) z dôvodov citovaných vyššie, že v konaní bude pokračovať so žalovaným v mene ktorého koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Žalobca je aktívne legitimovaný na podanie žaloby o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z., pasívna legitimácia účastníka konania - žalovaného štátu - Slovenská republika je nespochybniteľná, v mene ktorého koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky z dôvodov uvedených vyššie.

Pre posúdenie žalobou uplatneného nároku poškodeného žalobcu sú ťažiskovými: uznesenie povereného príslušníka OSV PZ Okresného riaditeľstva PZ, Úradu justičnej a kriminálnej polície, oddelenia skráteného vyšetrovania v Lučenci sp.zn. ČVS: ORP-1081/1-OSV-LC-2010 zo dňa 21.07.2010, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví, sťažnosti, ktoré boli žalobcovi prokurátorom zamietnuté. Účinky zrušenia uznesenia o vznesení obvinenia nastali právoplatnosťou uznesenia Okresného súdu Lučenec č.k. 2T/131/2011-200 dňa 20.01.2011, ktorým postúpil vec na prejednanie Obvodnému úradu v Lučenci pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu a proti ktorému sťažnosť prokurátora zo dňa 14.11.2011, o ktorej rozhodoval Krajský súd Banská Bystrica a uznesením sp.zn. 2Tos/36/11 dňa 15.12.2011 sťažnosť ako nedôvodnú zamietol. Žalobca splnil podmienku podľa § 6 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. keď uznesenia napadol sťažnosťou, to znamená riadnym opravným prostriedkom.

Súd z vykonaného dokazovania a z právneho posúdenia mal preukázané, že žalobca riadne uplatnil nárok na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. pričom nie je rozhodujúce, na ktorom orgáne bola žiadosť podaná, teda či na Ministerstve vnútra, Ministerstve spravodlivosti, Generálnej prokuratúre SR, ktoré ústredné orgány nárok žalobcu neuznali. Súd konštatuje, že žalobca splnil podmienku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody.

V súlade so závermi zrušujúceho uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica súd uzatvára, že zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu bez ohľadu na zavinenie, ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok konania. Žalobca v konaní preukázal všetky predpoklady objektívnej zodpovednosti žalovaného za škodu, t.j. súčasne (kumulatívne) splnenie troch podmienok:

- 1) existencia nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 21.07.2010),
- 2) vznik škody (vynaložené trovy obhajoby),
- 3) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (nutnosť úhrady trov obhajoby a hotových výdavkov v súvislosti s trestným stíhaním žalobcu);

v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zák. č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie s tým, že súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie. Právoplatnosťou uznesenia Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 15.12.2011, ktorý zamietol ako nedôvodnú sťažnosť prokurátora Okresnej prokuratúry Lučenec, žalobcovi vznikol nárok na náhradu škody.

Preštudovaním vyúčtovania trov obhajoby súd zistil, že právna zástupkyňa žalobcu pri ich vyúčtovaní postupovala správne v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov a preto priznal trovy obhajoby žalobcovi v celkovej výške 684,24 Eur - vecnú škodu.

Podľa § 517 ods. 2 OZ v znení účinnom po 15.01.2009, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Výška úrokov z omeškania určená Nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. s účinnosťou od 15.01.2009 je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Podľa § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak záväzkový vzťah vznikol pred 01.02.2013, výška úroku z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31.01.2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2015.

Súd priznal žalobcovi úrok z omeškania z majetkovej škody vo výške 9 % ročne od 09.02.2013 do zaplatenia, t.j. po uplynutí lehoty 6 mesiacov od dňa podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku poškodeného zo dňa 09.08.2012, ktorá bola odoslaná dňa 14.08.2012 Ministerstvu vnútra SR. Súd predpokladá, že bola ústrednému orgánu doručená 17.08.2012 a je bez právneho významu, na ktorý ústredný orgán bola žiadosť doručená. Márnym uplynutím lehoty 6 mesiacov sa štát ako dlžník zo zodpovednostného právneho vzťahu (§ 489 OZ) dostáva do omeškania. Súd priznal úrok z omeškania od 09.02.2013, kedy bola žalobcovi doručená odpoveď z MV SR, že jeho nárok neuspokojí.

Pokiaľ žalobca uplatnil úrok z omeškania z dlžnej sumy 1684,24 Eur odo dňa 12.12.2012 do zaplatenia, súd sčasti úroku z omeškania za dobu od 12.12.2012 do 08.02.2013 žalobu zamietol a zamietol aj nárok žalobcu na priznanie úroku z omeškania z nemajetkovej ujmy 1000 Eur, lebo povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splnenia; až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania (rozsudok NS SR zo 14.03.2012 sp.zn. 6Cdo/185/2011).

Žalobca v konaní tvrdil, že nemajetkovú ujmu utrpel poškodením dobrého mena a povesti v osobnom a pracovnom živote, lebo až do vznesenia obvinenia „žil bezúhonným životom, požíval dobrú povesť v okolí svojho bydliska a tiež v zamestnaní. Po vznesení obvinenia, najmä s poukazom, že ku skutku, ktorý mi bol pripisovaný k vine, malo dôjsť v mieste môjho trvalého bydliska, som pocítil negatívne postoje zo strany mojich susedov s ktorými som dovtedy udržiaval priateľské vzťahy. Tieto sa značne naštrbili potom, ako sa dozvedeli že som trestne stíhaný. Susedia, moji známi, ba dokonca aj moji priatelia sa mi od vznesenia obvinenia začali vyhýbať a dopyčovali sa, že je tomu tak z dôvodu, že som údajne „násilník“ a že sa ma boja. Márne bolo mojej vysvetľovanie, že som sa trestnej činnosti nedopustil, v dôsledku obvinenia som teda stratil priateľov, cítil som sa značne osamelý, následkom čoho som začal trpieť depresiami. Tieto ustúpili až po definitívnom verdikte súdu, že som žiaden trestný čin nespáchal. Avšak odstup priateľov voči mojej osobe cítim dodnes. Taktiež nemajetkovú ujmu som utrpel aj v pracovnom živote. Ešte pred vznesením obvinenia som pracoval v obchodnej spoločnosti Kolek s.r.o. Lučenec, kde som zastával funkciu manažéra na pozícii vyššieho manažmentu. U tohto zamestnávateľa síce pracujem dodnes, avšak v dôsledku môjho trestného stíhania nedošlo ku môjmu kariérnemu postupu ani k zvýšeniu môjho finančného ohodnotenia a to aj napriek tomu, že som si zvýšil svoju kvalifikáciu, jednak ukončením vysokoškolského vzdelania prvého stupňa dosiahnutím titulu Bc. v roku 2010 a taktiež ukončením vysokoškolského vzdelania druhého stupňa dosiahnutím titulu Ing. v roku 2012. Som presvedčený, že pokiaľ by voči mojej osobe nebolo vedené trestné stíhanie, o ktorom môj zamestnávateľ mal vedomosť (orgánmi činnými v trestnom konaní bolo od neho žiadané moje pracovné hodnotenie), bolo by sa zvýšenie mojej kvalifikácie prejavilo profesijným rastom v zamestnaní a zároveň aj vyšším finančným ohodnotením mnou vykonanej práce.“

Ďalej zdôraznil, že výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil na základe toho, čo sám prežíval, lebo objektívne nie je možné navrhnúť svedkov, ktorí by pred súdom potvrdili, že sám šíril to, čo prežíval. Negatívny dopad na neho u zamestnávateľa pretrváva aj v súčasnosti, zvažuje zmenu zamestnania, chce sa očistiť od nepísanej nálepky násilníka, ktorú získal v dôsledku trestného konania. V súkromnom živote dospel k záveru, že čas pomaly lieči všetky rany spôsobené trestným konaním, v dôsledku psychickej traumy, ponurého psychického stavu nedokázal nadviazať vzťah s inou ženou od roku 2011 až do roku 2015.

Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. je totiž stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu

verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný. V prípade žalobcu bolo trestné konanie skončené uznesením z ktorého je zrejmé, že predpoklad o tom, že sa dopustil prečinu ublíženia na zdraví, sa nenaplnil.

V prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak (§ 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.). Jej výška sa určuje najmä s prihliadnutím na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Citované zákonné ustanovenie odráža nutnosť „spravodlivého zadosťučinenia“. Nemajetková ujma by mala zahŕňať ujmu spôsobenú poškodením občianskej cti, dobrej povesti v dôsledku morálneho utrpenia v súvislosti s trestným stíhaním.

Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi vydaním nezákonného rozhodnutia či nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, ako majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného vyplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy výslovne nestanovuje žiadne kritériá, a tým ponecháva voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie výšky náhrady. Aby však úvahy súdu o výške nemajetkovej ujmy neboli ponechané na ľubovôľu súdu, musia byť založené na konkrétnych a preskúmateľných hľadiskách, ktoré musia vychádzať zo skutkového stavu na základe dokazovania vykonaného na zisťovanie konkrétnych následkov v jednotlivých oblastiach spoločenského života dotknutej osoby. V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti konštatovať, že určujúcim vodítkom pre stanovenie výšky nemajetkovej ujmy by mala byť jej primeranosť. Až zmena právnej úpravy zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 01.01.2009 vymedzila demonštratívny výpočetom v § 17 ods. 3 okruh skutočností, na ktoré je potrebné pri určení výšky peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadnuť a v § 17 ods. 4 dokonca stanovila spodnú výšku nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutiami o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody, o treste, ochrannom opatrení a o väzbe (rozsudok Krajského súdu Bratislava z 28.05.2013 sp.zn. 8Co/175/2012).

Žalobca v konaní tvrdil, že ťažko znášal trestné stíhanie vedené proti nemu. Vypočutí svedkovia uvádzali svoje subjektívne názory a pokiaľ popisovali stav žalobcu v čase, keď sa podroboval trestnému stíhaniu, zhodne uviedli, že o tomto stave sa dozvedeli priamo od žalobcu. Žalobca v konaní nepreukázal, že jeho dobré meno bolo vedením trestného stíhania poškodené, ani to, že sa mu susedia, známi a priatelia začali vyhýbať, vraj preto, že sa ho boja, lebo je násilník. Tento výraz použil len jeden svedok (ktorý ho zachytil pri náhodnom rozhovore dvoch žien). Toto tvrdenie svedka nemá žiadnu výpovednú hodnotu vo vzťahu v minulosti prebiehajúcemu trestnému stíhaniu, nedokázalo, že osoby, ktoré tento termín použili vedeli o prebiehajúcom trestnom stíhaní žalobcu a boli pri hodnotení osoby žalobcom týmto trestným stíhaním ovplyvnené. Označenie osoby „násilník“ môže byť použité bez ohľadu na to, či sa voči niekomu niekto dopustil násillia alebo či kvôli takémuto konaniu bol braný na zodpovednosť orgánmi štátnej moci. Ani jeden svedok sa nevyjadril k pocitom žalobcu, ale vedeli, že sa rozišiel s priateľkou (svedkovia p. G. a p. O. P.).

Žalobca v konaní nepreukázal ani to, že jeho zamestnávateľ mal vedomosť o jeho trestnom stíhaní preto, lebo orgánmi činnými v trestnom konaní boli žiadané jeho pracovné hodnotenie, ale ani to, že hoci si zvýšil kvalifikáciu, zamestnávateľ ho nepovýšil, ani lepšie finančne neohodnotil práve v dôsledku trestného stíhania.

Zvýšenie kvalifikácie nemusí automaticky znamenať kariérny rast, ani zlepšenie finančného ohodnotenia, čo nakoniec potvrdil svedok p. T. P., ktorý tvrdil, že v postavení žalobcu sa od roku 2010 (vtedy sa stal svedok kolegom žalobcu) nič nezmenilo.

Ľudská dôstojnosť predstavuje najvyššiu hodnotu v základoch celého právneho systému i ústavného poriadku a je možné ju preto považovať za konečný účel právneho poriadku. Primárnou funkciou náhrady nemajetkovej ujmy je funkcia satisfakčná, teda primerane a s ohľadom na všetky okolnosti konkrétneho prípadu, optimálne a tým účelne vyvážiť a zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že trestné stíhanie malo negatívny dopad na žalobcu, jeho povesť v mieste bydliska, že došlo ku obmedzeniu kontaktov s priateľmi, známymi a susedmi.

Žalobca nepreukázal lekárskymi správami, že trpel depresiami, že trestné stíhanie sa prejavilo na jeho psychickej pohode a spôsobilo mu zdravotné problémy.

V danej veci žalobca neoznačil a už vôbec nepreukázal (i pre prípad existencie základu nároku) existenciu následkov takej intenzity, ktorá by zakladala jeho právo na priznanie peňažnej náhrady takto vymedzenej nemajetkovej ujmy, ako jej vyššieho stupňa, keď satisfakcia v peniazoch má byť znakom a prostriedkom spravodlivej nápravy a nemá predstavovať prostriedok slúžiaci na obohatenie sa. Zákonodarcia pri všeobecnej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy SR relevantného pre Ústavný súd SR, resp. pokiaľ ide o zákonnú úpravu konania pred ESLP.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca svojim neadekvátnym a protiprávnym konaním sa dopustil priestupku za ktorý jeho zodpovednosť zanikla z dôvodu, že od jeho spáchania uplynuli 2 roky (fyzicky ublížil na zdraví poškodenej - jeho bývalej partnerke), spôsobil jej zranenia, ktoré si vyžiadali práceneschopnosť, čiže aj na jeho strane boli okolnosti, ktoré vyvolali vzniknutú ujmu. Z týchto dôvodov súd návrh žalobcu na nemajetkovú ujmu v sume 1000 Eur zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol v súlade s § 142 odsek 2 O.s.p. podľa ktorého, ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Úspešnosť žalobcu pri priznaní sumy 684,24 Eur zo sumy 1.684,24 Eur predstavuje 40,63 %. Úspešnosť žalovaného predstavuje 59,37 %. Pomer úspechu žalobcu je potom 18,74 % (59,37 % - 40,63 %).

Náhrada trov konania žalobcu by predstavovala sumu 40,00 Eur za zaplatené súdne poplatky (za návrh, za odvolanie), avšak náhrada týchto trov k pomeru úspechu vo výške 18,74 % predstavuje 7,50 Eur, ktoré žalovaný zaplatí žalobcovi.

Náhrada trov právneho zastúpenia žalobcu by predstavovala sumu 585,07 Eur za úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia dňa 06.08.2012 vrátane prvej porady s klientom - 81,32 Eur plus režijný paušál 7,63 Eur, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej zo dňa 22.02.2013 - návrh na vydanie platobného rozkazu - 81,32 Eur plus režijný paušál 7,81 Eur, účasť na pojednávaní dňa 27.11.2013 - 81,32 Eur plus režijný paušál 7,63 Eur, účasť na pojednávaní dňa 12.03.2014 - 81,32 Eur plus režijný paušál 8,04 Eur, písomné podanie na súd týkajúce sa veci samej zo dňa 03.06.2014 - odvolanie - 81,32 Eur plus režijný paušál 8,04 Eur, účasť na pojednávaní dňa 06.04.2016 - 81,32 Eur plus režijný paušál 8,58 Eur, účasť na pojednávaní dňa 27.04.2016 - vyhlásenie rozhodnutia - 1 odmeny - 40,66 Eur plus režijný paušál 8,58 Eur, vyúčtované s odkazom na ustanovenie § 10 ods. 1, § 13a ods. 1 písm. a), c), d), § 13a ods. 4, § 15, § 16 ods. 3 Vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších právnych predpisov. Zo sumy 585,07 Eur pomer úspechu žalobcu 18,74 % predstavuje náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 109,64 Eur.

Súd uložil neúspešnému žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia právnej zástupkyňi žalobcu podľa § 149 ods. 1 O.s.p., pričom tieto trovy považoval za potrebné na účelné uplatňovanie práva.

Podľa § 160 ods. 1 prvá veta O.s.p. ak súd uložil v rozsudku povinnosť, je potrebné ju splniť do troch dní od právoplatnosti rozsudku; súd môže určiť dlhšiu lehotu. V súlade s citovaným zákonným ustanovením súd určil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi majetkovú škodu, úrok z omeškania a náhradu trov konania v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo

dňa _____ jeho doručenia cestou Okresného súdu Lučenec, Ul. Dr. Herza 14, 984 37 Lučenec na Krajský súd v Banskej Bystrici a to písomne v troch rovnopisoch.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, _____ proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.